

1. ΓΙΑΤΙ ΨΗΦΙΖΩ ΣΗΜΕΡΑ

Μέσο: ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

Ημ. Έκδοσης: . . . 09/06/2024 Ημ. Αποδελτίωσης: . . . 09/06/2024

Σελίδα: 1

Η ΩΡΑ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ

Γιατί ψηφίζω σήμερα

Είναι μια αναμέτρηση που θα κρίνει τις υπαρξιακές προκλήσεις της Ευρώπης; Ή ένα εγχώριο τσίρκο στο οποίο πρωταγωνίασησαν ο εντυπωσιασμός και η τεχνητή πόλωση; Με ποιες σκέψεις προσέρχεται –ή δεν προσέρχεται– σήμερα ο ψηφοφόρος στο παραβάν; Η «Κ» απευθύνθηκε σε έντεκα πρόσωπα εκτός πολιτικής και αναζήτησε τις απαντήσεις. **Σελ. 4-10**

ΑΠΑΝΤΟΥΝ

Βίβιαν Στεργίου, Μάνος Μασσαγγάνης,
Αρης Αλεξανδρής, Γιάννης Παλαβός,
Πέτρος Μαρτινίδης, Αντιγόνη
Λυμπεράκη, Γιώργος Ρόρρης,
Χρήστος Αστερίου, Αμαλία Κωτσάκη,
Σπύρος Κίντζιος, Κωστής Κορνέτης.

1. ΓΙΑΤΙ ΨΗΦΙΖΩ ΣΗΜΕΡΑ

Μέσο: ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

Ημ. Έκδοσης: . . .09/06/2024 Ημ. Αποδελτίωσης: . . .09/06/2024

Σελίδα: 4

Οι υψηλές θερμοκρασίες του καλοκαιριού έχουν παγιωθεί και το δίλημμα «κάλη ή παραλία» πλανάται πιο ενισχυμένο από ποτέ. Όσοι το απορρίπτουν χωρίς δεύτερη σκέψη θεωρούν τη συμμετοχή στις εκλογές «ασπίδα» των δικαιωμάτων τους. «Η αποχή δυναμώνει την ψήφο του προβάτου, του κομματικού ακολούθου και των ανθρώπων που συναλλάσσονται με τους πολιτικούς», γράφει η Βιβιαν Στεργίου.

Γιατί (δεν) ψηφίζω σήμερα

Είναι μια αναμέτρηση που θα κρίνει τις υπαρξιακές προκλήσεις της Ευρώπης; Ή ένα εγχώριο τσίρκο στο οποίο πρωταγωνίστησαν η ελαφρότητα και η τεχνητή πώλωση; Με ποιες σκέψεις προσέρχεται –ή δεν προσέρχεται– σήμερα ο ψηφοφόρος στο παραβάν; Εντεκα απαντήσεις στην «Κ»

Επιμέλεια: ΣΑΚΗΣ ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

1. ΓΙΑΤΙ ΨΗΦΙΖΩ ΣΗΜΕΡΑ

Μέσο: ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

Ημ. Έκδοσης: . . . 09/06/2024 Ημ. Αποδελτίωσης: . . . 09/06/2024

Σελίδα: 4

Βίβιαν Στεργίου

Συγγραφέας

Μ' ενθουσιάζουν οι εκλογές. Η βραδιά των αποτελεσμάτων είναι ο δικός μου τελικός του Τσάμπιονς Λιγκ και παρόλο που συχνά απορώ με το αποτέλεσμα, με νοιάζει να το παρακολουθήσω με μεγάλη προσοχή. Οι ευρωεκλογές είναι απλά συναρπαστικές. Το πεδίο διευρύνεται σε ολόκληρη την Ένωση και –ιδανικά– η πολιτική συζήτηση ξεφεύγει από τα μικρά και τα τοπικά, πλαταίνει.

Πιστεύω πως ο κόσμος θα μπορούσε να είναι καλύτερος. Από τις διάφορες πιθανές συμπεριφορές που έχω στη διάθεσή μου, αναγνωρίζω την πολιτική βαρύτητα της ψήφου, την ικανότητά της να παράγει πολιτικό αποτέλεσμα. Μ' αρέσει η ιδέα της συμμετοχής στα κοινά, γιατί προϋποθέτει ότι υπάρχουν κοινά. Ότι δεν έχουν στενέψει όλα.

Η αποχή δυναμώνει την ψήφο του προβάτου, του κομματικού ακολούθου και των ανθρώπων που συναλλάσσονται με τους πολιτικούς. Ενισχύει τον κυνισμό, το «δεν αλλάζει τίποτα» και την ψυχική παραίτηση. Αφήνει χώρο στους οραματιστές του σκοταδιού. Όμως, δεν θέλω τα σκοτάδια των άλλων να ρυθμίζουν τη ζωή μου. Και δεν μ' αρέσει να κρινιόμαστε, αφού καλά καλά δεν θα 'χω κουνήσει ούτε το δαχτυλάκι μου για ν' αλλάξει το παραμικρό.

Μάνος Ματσαγάνης

Καθηγητής Δημόσιας Οικονομικής στο Πολυτεχνείο του Μιλάνου και επικεφαλής του Παρατηρητηρίου Ελληνικής και Ευρωπαϊκής Οικονομίας του **ΕΛΙΑΜΕΠ**

Για τους περισσότερους ανθρώπους της γενιάς μου, το ερώτημα του εάν θα ψηφίσουμε στις εκλογές δεν τίθεται καν. Ζήσαμε (ως μικρά παιδιά, έστω) την εποχή που τις αποφάσεις που καθόριζαν τη ζωή μας τις έπαιρναν ημιαγρόματοι συνταγματάρχες. Είδαμε τους γονείς μας να γιορτάζουν

τις πρώτες εκλογές της Μεταπολίτευσης, ό,τι κι αν ψηφίζαν.

Αν ήταν στο χέρι μου θα ψηφίζα στις προεδρικές εκλογές του Νοεμβρίου στις ΗΠΑ. Αυτές θα καθορίσουν τη ζωή των παιδιών μου περισσότερο από όλες τις άλλες εκλογές, εδώ και δεκαετίες (ή μήπως αιώνες;) οπουδήποτε στον πλανήτη.

Η ειρηνική, ελεύθερη και σχετικά άνετη ζωή στην οποία συνήθισαν οι Δυτικοευρωπαίοι τα τελευταία 80 χρόνια είναι σε κίνδυνο. Με τον Τραμπ στον Λευκό Οίκο η Ευρώπη θα βρεθεί σε δίλημμα. Θα επιχειρήσει να κατευνάσει όσους την απειλούν είτε από ιδεολογική συμπάθεια είτε με την ελπίδα ότι θα την αφήσουν στην ησυχία της; Ή θα τους αποδείξει ότι έκαναν λάθος που υπολόγισαν στη δόνη Τρουφλή αβουλία της;

Σ' αυτές τις ευρωπαϊκές εκλογές, αυτό που κρίνεται δεν είναι η κυβέρνηση του Μητσοτάκη, οι ικανότητες του Ανδρουλάκη ή η ηγεσία του Κασσελάκη. Κρίνεται το εάν τη Δευτέρα οι φίλοι του Τραμπ και του Πούτιν θα πανηγυρίζουν. Ας μην τους κάνουμε τη χάρη.

Αρης Αλεξανδρής

Συγγραφέας

Σ' αυτές τις εκλογές θα ψηφίσω, όχι τόσο επειδή θεωρώ τη συμμετοχή μου σπουδαία, όσο επειδή βρίσκω την ενδεχόμενη αποχή μου τρομακτική. Οποιοσδήποτε θέσει να διακρίνει την παρακμή των ευρωπαϊκών κοινωνιών, στις οποίες –αν και κάπως απρόθυμα– ανήκει και η ελληνική, δεν μπορεί να μην παραδεχθεί ότι αυτή οφείλεται κατά μεγάλο μέρος στην κουλτούρα αποστασιοποίησης των Ευρωπαίων πολιτών από την πολιτική στην απαιτητή βεβαιότητα πως, στο τέλος της ημέρας, τα πράγματα θα αυτορυθμιστούν ερμηφών τους, όπως το smartphone φορτώνει το νέο του λογισμικό, ενώ αυτοί κοιμούνται. Η πραγματικότητα είναι αρκετά διαφο-

Η ΩΡΑ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ

Σ' αυτές τις ευρωπαϊκές εκλογές, αυτό που κρίνεται δεν είναι η κυβέρνηση του Μητσοτάκη, οι ικανότητες του Ανδρουλάκη ή η ηγεσία του Κασσελάκη.

Κρίνεται το εάν τη Δευτέρα οι φίλοι του Τραμπ και του Πούτιν θα πανηγυρίζουν. Ας μην τους κάνουμε τη χάρη.

Μάνος Ματσαγάνης

Θα επιλέξω άτομα που πληρούν τις προδιαγραφές για μία απαιτητική δουλειά, les και τα προσλαμβάνω εγώ ο ίδιος σε μια επιχείρηση, κι ας μην τα έχω ξανακούσει ποτέ μου.

Αρης Αλεξανδρής

Φέτος, σκέφτομαι, ας γίνει η αποχή έκφραση της απαρésκειάς μου –της αποστροφής μάλλον– για το γεγονός ότι το ελληνικό πολιτικό σύστημα απαξίωσε την εκλογική διαδικασία μετατρέποντάς την σε τσίρκο.

Γιάννης Παλαβός

ρετική, ωστόσο. Η οικονομική αστάθεια, τα ταξικά χάσματα, η κλιματική κρίση, η βία και η σύγκρουση των πολιτισμών που καθημερινά εντείνονται, αποδεικνύουν ότι το πολιτικό σύστημα δεν μπορεί να λειτουργήσει στον αυτόματο πιλότο. Χρειάζεται κίνητρο, καθοδήγηση, αιτήματα, κοινωνική αιμοδοσία. Σ' αυτές τις εκλογές θα διαβάσω βιογραφικά, θα κάνω έρευνα, θα επιλέξω άτομα που πληρούν τις προδιαγραφές για μία απαιτητική δουλειά, les και τα προσλαμβάνω εγώ ο ίδιος σε μια επιχείρηση, κι ας μην τα έχω ξανακούσει ποτέ μου· κι ας αποδειχθούν κατώτερα των προσδοκίων μου. Τουλάχιστον θα ξέρω πως εγώ έκανα ό,τι μπορούσα.

Γιάννης Παλαβός

Συγγραφέας

Τον περασμένο Νοέμβριο, αρκετούς μήνες προτού η ημερομηνία των ευρωεκλογών φανεί στον ορίζοντά μας, κλείσαμε για την Κυριακή των εκλογών μ' έναν φίλο ένα ταξίδι στο εξωτερικό. Ο φίλος μου, συνεπής ψηφοφόρος της Κεντροαριστεράς, αξιοποίησε τη δυνατότητα επιστολικής ψήφου. Εγώ, λιγότερο συνεπής, κι αφού το ζύγισα κάμποσο, αποφάσισα να απόσχω. Τα επιχειρήματα κατά της αποχής τα γνωρίζω και τα έχω επικαλεστεί πολλές φορές σε περιπτώσεις εθνικών εκλογών. Όμως φέτος, σκέφτομαι, ας γίνει η αποχή έκφραση της απαρésκειάς μου –της αποστροφής μάλλον– για το γεγονός ότι το ελληνικό πολιτικό σύστημα απαξίωσε την εκλογική διαδικασία μετατρέποντάς την σε τσίρκο, σ' ένα ιδιότυπο freak show και σε σφηγιομέτρηση των κομματικών δυνάμεων στο εσωτερικό. Οι πρώτοι που απέχουν από τις εκλογές, σκέφτομαι, είναι οι ίδιοι οι υποψήφιοι, είναι τα κόμματα: τόσο λίγο τους νοιάζει. Άλλωστε, αν το διακύβευμα είναι η Ευρώπη, υπάρχουν πολλοί τρόποι να αποδείξει κανείς έμπρακτα –στο σπίτι, στη

δουλειά, στις συναναστροφές, στην καθημερινότητά του– την εγγράφη του σε ό,τι αποκαλείται ευρωπαϊκή κοσμοαντίληψη. Και όχι ως άβουλος υποδοχέας, αλλά ως δρών υποκείμενο που, με την ποικίλη δράση των στοχαστικών προσαρμογών, διασώζει, ότι από την εγκώρια ιδιαιτερότητα αξίζει να διασωθεί.

Πέτρος Μαρτινίδης

Ομότιμος καθηγητής του τμήματος Αρχιτεκτονών του ΑΠΘ

Λόγω ηλικίας δικαιούμαι να απέχω. Ασφαλώς θα πάω να ψηφίσω. Θα πήγαινα και με αναπνευστικό αμαξίδιο, αν χρειαζόταν. Θεωρώ τις ευρωεκλογές σημαντικότερες των εθνικών. Πριν από εκατό χρόνια, το 1924, καταδικάζονταν ο Αδόλφος Χίτλερ για το «πραξικόπημα της Μπραρίας». Η Δημοκρατία της Βαϊμάρης επιβίωσε μόνο για λίγο. Τις σφραγές του Μεγάλου Πολέμου ακολούθησαν οι κορυφαίες του Δευτέρου Παγκοσμίου. Αυτό που από το 1946 άρχισε χάρη στον Ουίνστον Τσώρτσιλ, ως ιδέα μιας Ενωμένης Ευρώπης, ευδοθήκε σταδιακά, υπερβαίνοντας πανάρχαια μιση. Η γενιά μου –οι «boomers»– απόλαυσε μακρά περίοδο ειρήνης και ελευθερίας. Στην Ελλάδα είχαμε την επαεσία της κούντας. Συγκριτικά με την Ισπανία ή χώρες του υπαρκτού σοσιαλισμού, φτηνά τη γλιτώσαμε. Εκλαμβάνοντας τη δημοκρατία ως δεδομένη, οι νεότερες γενιές αναζητούν κάτι καλύτερο. Καλύτερο δεν υπάρχει παρά στη φαντασία ενός μεταμοντέρνου ανρθολογισμού, σαν αυτόν που χαϊρεύει την επικράτηση του Αγιατολάχ Χομεϊνί ή υποστηρικτών του Πούτιν και του δικού του «ζωτικού χώρου». Η προσεχική που λέει: «Θεέ μου, δώσε μου τη δύναμη να αλλάξω όσα αλλάζουν, το κουράγιο να αντέξω όσα δεν αλλάζουν και τη σοφία να ξεχωρίσω τα μεν από τα δε», μένει συνεχώς επικαίρη. Συνελόντι ειπείν: Ευρώπη και ξερό ψωμί.